

Nr 5 2010

BYMISJON

Portrett:
Simone Larsen

Tema: Barn av innsatte

Fotoreportasje: Cowboy-tur i høstsol

KIRKENS
BYMISJON

Kjøp årets kampanjelåt fra Kirkens Bymisjon!

Kirkens Bymisjon gir i forbindelse med den årlige Lys i Mørket-aksjonen ut CD-singelen «Unseen» med artistene Simone Larsen, Jonny Sjø (D' Sound) og Anneli Drecker.

Tittelen er knyttet til juleaksjonens tema, som er barn og unge som har det vanskelig og som blir oversett. Alle inntekter av CD salget går til Kirken Bymisjons arbeid.

Kjøp singelen i Platekompaniets utsalgssteder eller på nett for **kr 59,-**
Platekompaniet selger singelen vederlagsfritt.

Alle barn trenger å bli sett

Mange barn i Norge risikerer å få problemer med rus eller kriminalitet på grunn av en vanskelig oppvekst. Men drømmene for livet handler om noe annet: Å få til noe, høre til sammen med noen, å bli elsket og respektert.

Foreldre er ikke alltid i stand til å se. Det kan være perioder de voksne overvelder av egne vanskeligheter, slik at de ikke klarer å være de gode foreldrene de ønsker å være. Ikke alle har besteforeldre eller slektninger i nærheten. Da trengs det noen andre som ser. I Kirkens Bymisjon ønsker vi å være gode støttespillere og samtalepartnere for barn og unge. Vi ønsker å hjelpe dem til å oppdage egne ferdigheter, slik at de kan mestre det vanskelige. Når barn ikke kan bo sammen med foreldrene sine, ønsker vi å gi gode omsorgstilbud og tilrettelegge gode møter med mamma og pappa i trygge omgivelser.

Hjelp oss å se barn og unge som har det vanskelig.

Gå inn på www.over-z.no eller bruk giroen som følger med dette bladet.

Informasjonsblad
for Stiftelsen
Kirkens Bymisjon Oslo
Tollbugata 3,
0152 Oslo
Telefon 22 36 55 00

E-post:
firmapost@bymisjon.no

Heimmeside:
www.bymisjon.no

I redaksjonen:
Atle Briseid (redaktør)
atle.briseid@bymisjon.no

Per Frogner (ansvarlig)
per.frogner@bymisjon.no

Torstein Ihle
torstein.ihle@bymisjon.no

Lay-out:
Jorunn Waaler
www.waalerdesign.no

Forsidefoto:
Torstein Ihle

Trykk:
Prinfo Unique

Opplag:
52 250

IK-kontrollert
innsamlingskonto:
7011 05 18593

LEDER

Styrk sterke sider

Årets Lys i Mørke-kampanje «OVER-Z» setter søkelyset på barna. Poenget er uhyre enkelt, og livsviktig. Vi må se dem. De må ikke bli oversett. De må kjenne at de betyr noe. At de teller – på pluss-siden. Alltid.

For hva betyr det å «se»? I denne sammenheng betyr det ikke bare å legge merke til. Og heller ikke det å sjekke etter og kontrollere. Vi kan jo bli sett på så mange måter. Noen måter holder oss nede. Skam handler ofte om å bli sett på måter eller i øyeblikk vi ikke ønsker å bli sett.

Derfor er det så viktig at våre blikk ikke bare er oppmerksomme og oppsøkende, men også varme. At vi ved å se, vil løfte opp og fram.

– Styrk sterke sider, sier vi ofte i vårt arbeid med barn og unge. Det er å se etter alt det gode, alle de unike evnene. Talentene som hver og én har, men kanskje ikke våger å tro på. Fordi ingen andre har trodd på dem.

Når vi velger dette temaet tenker vi selvsagt også på vårt felles ansvar som samfunn for å se de barna som sliter, i tide. Den kanskje verste opplevelsen for barn i krise er å kjenne at de faktisk blir sett av noen – som ikke våger, makter eller gidder å bry seg. Hvordan kan vi bedre arbeidsformene, styrke tiltakene, og iverksette det gode

som kan gjøres for å unngå at barn skal bli oversett?

Det er et spørsmål vi stiller oss i Kirkens Bymisjon. Vi tror vi har gode svar. Men vi trenger flere gode svar. Og flere til å være med på å sette dem ut i livet. Du er velkommen til å bidra, med stort og smått.

Med ønske om en velsignet jul.

Sturla J. Stålsett
generalsekretær

Hvorfor kan ikke pappa bli med ut og leke?

Mellom 6000 og 9000 norske barn har foreldre som sitter i fengsel. Kirkens Bymisjons tiltak Myrsnipa ønsker å gjøre samværet i fengselet til en bedre opplevelse for barna.

Mange barn bekymrer seg voldsomt for foreldrene, og har livlige fantasier om hvordan det ser ut i fengsler.

Illustrasjonsfoto

Pappa bor i et rart hus, synes Mona. To ganger i måneden blir hun hentet av en snill dame i leiligheten i Oslo, og så kjører de halvannen time til pappas hjem. Der kommer en mann i uniform og låser opp noen tunge dører, og så får hun leke med pappa i en time.

– Kan du ikke bli med ut å leke? spør hun.

Men pappa kan ikke bli med utenfor murene. Han har sittet innelåst i halvparten av Monas tre og et halvt år lange liv, og han blir sittende i minst fire år til.

– Jeg tror hun forstår at noe er galt, men det er vanskelig å forklare sammenhengen for henne. Jeg tenker at det er best å vente. Hun har så mye annet å streve med, sier moren.

Mona blir glad av å besøke pappa. Hun lyser opp når de leker sammen på familierommet i fengselet. Men når hun er hjemme igjen, hender det at hun drømmer om pappa.

– Da virker hun lei seg, sier moren.

Selv er hun dømt i samme sak som barnefaren og får ikke lov til å besøke samboeren. Dessuten har hun verken bil eller penger til å betale togreisen til Østfoldbyen og dro-sjeturen fra stasjonen til fengselet. Derfor er det godt å ha

Heidi Lian fra Myrsnipa, som kjører dem og er med Mona inn i fengselet.

– Det er veldig viktig for meg at Mona får se pappaen sin. Han er veldig opptatt av henne. Men annenhver uke er ikke nok hvis de skal fortsette å ha god kontakt i fremtiden, sier hun.

6000 barn med foreldre i fengsel

I Norge er det mellom 6000 og 9000 barn som har én eller begge foreldrene sine i fengsel. Myrsnipa, et tiltak i Kirkens Bymisjons senter for barn, unge og familier (FORUS), jobber daglig for å legge til rette for samvær mellom foreldre som ikke har omsorgsrett og deres barn.

De ønsker nå å starte opp prosjektet «Innsattes barn».

Målet er å forebygge at barn av innsatte slår inn på samme sti som foreldrene. Statistikken viser nemlig at de har større sjanse for selv å bli kriminelle enn andre barn.

– Vi gjør dette først og fremst for barnas del.

At arbeidet kan ha en positiv konsekvens for foreldrene, er et pluss, men ikke hovedgrunnen, sier leder Bjørnar Henrik Bakker.

– Mitt ønske er at disse barna blir møtt, sett og får bearbeidet sine tanker, sier Myrsnipa-leder Bjørnar Henrik Bakker om prosjektet «Innsattes barn». Sosialkonsulent Heidi Berg Johansen følger et barn til Bredtvedt kvinnefengsel.

Sammen med Heidi Berg Johansen sitter han i en av de tre besøksleilighetene som Myrsnipa disponerer i Oslo. Den er innredet med leker, spill, tv, kjøkken, og stue. Aller helst skulle han ønske at samværene kunne flyttes ut av fengslene til en slik besøksleilighet. Dermed ville barna sluppet skremmende elementer som nøkler, jernporter, narkotikahunder og betjenter i uniform.

Bakker har selv fulgt barn av innsatte i flere år og har blant annet ledsaget Mona til fem forskjellige fengsler i løpet av perioden faren har sittet inne. Han oppfordrer foreldrene til å fortelle sannheten til barna så tidlig som mulig.

– Når foreldrene selv forteller at de har gjort noe galt og at de angrer på det de har gjort, har det en forebyggende effekt. Det blir mye nærmere enn om utenforstående forklarer det til barnet. Dessuten mister barn tilliten til foreldrene sine når de oppdager at de er blitt løyet for, sier han.

En annen grunn er at barn er raske til å ta på seg skyld. De kan for eksempel tro at pappa har stjålet og havnet i fengsel fordi de maste. Mange bekymrer seg voldsomt for foreldrene, og har livlige forestillinger og fantasier om hvordan det ser ut i fengsler. Noen tror til og med at pappa er død når han er borte i lang tid, forteller Bakker.

– Men å se at fengselsbetjentene er hyggelige med pappa, at han får mat og kan se på tv, gjør barna mindre bekymret. Og etterpå kan vi snakke om alt de har opplevd, sier han.

Myrsnipa-lederen snakker varmt om pappagruppene som

er i ferd med å etableres i flere norske fengsler. Han vil gjerne at Myrsnipa skal bidra inn i disse gruppene. Erfaringer fra svenske fengsler, der de har hatt slike grupper lenger enn i Norge, tyder på at gruppene har en svært god effekt.

– Gjennom pappagruppene får foreldrene nye verdier. De blir oppfordret til å snakke med barna sine om følelser, og blir klar over hvor viktig det er at barna får lov til å være lei seg eller sinte, sier han.

– Datteren holder meg oppe

En slik pappagruppe ble nettopp startet i Oslo fengsel. «Ahmed» var en av deltakerne. I løpet av de elleve månedene han har sittet i varetekt, har hatt besøk av sin to år gamle datter opptil fire ganger i uka.

– Det er tanken på henne som holder meg oppe. Man savner alltid barna sine. Jeg prøver å ha så mye kontakt som mulig, så vi ikke vokser fra hverandre, sier han. Ahmed venter på dommen. Sannsynligvis blir det seks år. Aller helst vil han sone på Bastøy, fordi det er et åpent fengsel og fordi han har familie i nærheten. Han har ennå ikke forklart datteren hvorfor han sitter inne.

– Jeg sier at jeg er på skolen. Den dagen hun spør, skal jeg forklare hvor jeg har vært i alle disse årene, sier han.

Sosialkonsulent Siv Gaarder ledet den første pappagruppen i Oslo fengsel. Over 16 samlinger snakket de innsatte om problemstillinger rundt det å ha barn.

– Mange har ikke erfaring med å være pappa. Kanskje har de ikke hatt gode foreldre selv. Dessuten er det ofte et dårlig

Sosialkonsulent Siv Gaarder og fengselsleder Stig Meisler Storvik innrømmer gjerne at dagens besøksrom ikke er tilrettelagt for barn. Nå starter Oslo fengsel byggingen av en ny og mer barnevennlig besøksavdeling.

forhold mellom mor og far. Da blir det gjerne til at besøket handler om forholdet mellom foreldrene, og ungene kommer i bakleksa, sier hun.

En gang hadde de fellessamling i luftegården. Da lagde de vafler og lekte sammen. Men Gaarder innrømmer gjerne at forholdene i fengselet ikke er tilrettelagt for samvær med barn. Hun viser frem de fire besøksrommene, som er trange og dårlig opplyste. To skinnsofaer, en plante og et lite bord med noen få spill er alt som får plass i rommet.

– Alle er vel enige om at forholdene ikke er tilrettelagt for barn. Det er lite. Små barn har jo behov for å løpe rundt, sier hun.

Ny besøksavdeling

Derfor er hun glad over at Oslo fengsel nå starter byggingen av en ny besøksavdeling. Den skal ha familierom med tekjøkken og lekeplass med sklier, dumphusker og benker. Barneombudet var med i prosessen da besøksavdelingen ble tegnet.

– Målet er at barna ikke skal oppleve møtet med far mer belastende enn nødvendige, sier fengselsleder Stig Meisler Storvik.

Oslo fengsel er nå i kontakt med Myrsnipa for å inngå et samarbeid. Både Storvik og Gaarder er veldig positive til å få Myrsnipa med på laget.

– Det er mange saker hvor Myrsnipa kan være nyttige å samarbeide med. Kanskje kan Myrsnipa veilede oss i arbeidet, sier Gaarder.

Bjørnar Henrik Bakker er enig i at norske fengsler ikke er tilrettelagt for barn. Bortsett fra Bredtvedt kvinnefengsel, som har egen besøksleilighet, og Halden fengsel, som har et familierom, har han til gode å se et fengsel som er egnet for besøk fra barn.

– Bare det at fengselsbetjentene er bevisste på å smile til

barna og ikke dytte narkotikahunden helt opptil dem, kan utgjøre en positiv forskjell. Og hva med å opprette en egen barnekontakt i hvert fengsel? foreslår han.

Politimenn som frivillige

Samtidig er Bakker fornøyd med at det er begynt å bli fokus rundt temaet og at prosjektet er på trappene. Målet er i første omgang å skaffe ressurser til å kunne følge opp 5–10 barn. Han har derfor søkt Gjensidigestiftelsen om midler.

– Min drøm er å rekruttere engasjerte, pensjonerte politimenn og brannmenn som frivillige. De har forebygging i seg, og har tillit i fengslene, sier han og understreker at barna er det virkelige målet:

– Mitt ønske er at disse barna blir møtt, sett og får bearbeidet sine tanker. Jeg ønsker at de får gode minner med foreldrene, selv om de sitter inne. Kanskje vil det føre til at barna velger andre veier, sier han.

Tekst og foto: Atle Briseid

– Jeg sier at jeg er på skolen. Den dagen datteren min spør, skal jeg forklare hvor jeg har vært i alle disse årene, sier «Ahmed».

Slipp ildsjelene løs!

Jeg var nylig i Berlin sammen med Bymisjonskolleger. Der besøkte vi jesuittpresten Christian Herwartz. I 25 år har han levd i et fattigslig bofellesskap i bydelen Kreuzberg sammen med mennesker som har vært på flukt, hjemløse, rusavhengige, gravide og gamle. Der har et menneske blitt født, og der har to dødd. For tiden bodde det 15 mennesker i leiligheten. Syv mennesker bodde på soverommet hans. I løpet av de siste 25 årene har mennesker med 62 nasjonaliteter bodd der. Selv har han blitt fengslet to ganger for sin virksomhet. Noe av det underlige han sa var at de kun hadde én regel i bofellesskapet, og det var gjestfrihet. Den som ikke åpnet døren når noen ville inn, måtte stå til rette for sitt valg. Han stilte oss et spørsmål; hva er det som brenner, men ikke brenner ned? Svaret ga han selv; Det er kjærlighet. Han brukte et bilde fra Det gamle testamentet der Moses av pur nysgjerrighet ble tiltrukket av en tornebusk som brant og brant, men ikke brant opp. Denne hjertets nysgjerrighet, som Christian kalte det, ble starten til frigjøringsprosessen som Moses ledet jødefolket gjennom i flukten fra Egypt.

Vi møter også mange ildsjeler her i landet.

På Batteriet er våre nærmeste samarbeidspartnere grasrot-organisasjoner der mennesker slår seg sammen fordi de har historier som fører dem sammen. De bygger organisasjoner som gir dem både styrke og stemme i samfunnet. Johanna er nestleder i Velferdsalliansen og aktivt medlem av Fattighuset. For et drøyt år siden deltok hun på et møte i Brussel som ble arrangert av det europeiske fattigdomsnettverket EAPN. Møtet ble kalt People Experiencing Poverty og betyr at mennesker som har skoen på og vet hvor den trykker, møtes for å dele sine erfaringer og diskutere sosialpolitiske spørsmål.

Tekst: Kai-Rune Myhrer, daglig leder av Batteriet, servicesenter for selvhjelp | **Foto:** Per Frogner

På et tidspunkt ble hun lei pratet. «Vi må aksjonere», insisterte hun og foreslo spontant at de kunne lage en «human ring» av mennesker rundt Europa for å markere sin protest mot ekskluderende politikk og i solidaritet med Europas 85 millioner fattige. Johanna dro hjem til Norge, det gikk et år og EUs internasjonale år mot fattigdom ble ringt inn ved siste nyttårsskifte. På et av arrangementene i Fattigdomsåret i Oslo deltok generalsekretæren for EAPN. Han lanserte aksjonen *Human Ring rundt EU-parlamentet* den 19. november og i andre europeiske hovedsteder. Johannas budskap var mottatt og omgjort til handling. Da besluttet vi å gjøre det samme i Oslo, på samme tidspunkt, rundt vårt eget parlament. Å bekjempe fattigdom i Norge er først og fremst en politisk sak. Når du leser dette har Fattighuset, Velferdsalliansen, Batteriet og FO nettopp laget en slik menneskenke rundt stortinget.

For å være ærlig så var vi skjønt enige om at vi ikke kunne levd som Christian én dag. Men det var noe ved han som traff oss. Det samme gjorde Johanna sin visjon om å omringe Europa med mennesker som brant for en verdensdel uten fattigdom. Mahatma Gandhi sa at vi forandrer ikke samfunnet ved å skifte ut politikere. Vi forandrer samfunnet ved å snu vinden. Det betyr å forvandle debattene, endre konteksten der politiske beslutninger fattes. Og for å snu vinden må vi vite hvilken retning vi vil ha den. Slipp ildsjelene løs!

Dronning Sonja hilser på generalsekretær i Kirkens Bymisjon Sturla Stålsett ved ankomsten til Fattigdomshøringen 2010. Styreleder Arne Møllerud og generalsekretær Ola Ødegaard i Stiftelsen Rettferd for taperne i bakgrunnen

Dronningen med ros til fattigdomsarbeidet

– Dette må få alle til å tenke. Arrangørene bak denne konferansen gjør en stor innsats ved både å se folk som har det vanskelig, og komme med gode forslag til løsninger. Jeg håper at et bredt samarbeid mot fattigdom vil lykkes, sa H.M. Dronning Sonja etter å ha deltatt på konferansen «Kan vi fjerne fattigdommen i Norge».

Det var Kirkens Bymisjon, Stiftelsen Rettferd for tapere og Høgskolen i Lillehammer som arrangerte konferansen midt i november, som del av «Det europeiske året for bekjempelse av fattigdom og sosial eksklusjon». Fagfolk fra sosialforskning, medisin og organisasjonsliv ga et oppdatert bilde av hvordan norsk fattigdom utvikler seg, og folk med sterk egen erfaring med dårlig råd hadde ordet. Barnefattigdom, arbeid, bolig og minoritetsutfordringer var hovedpunkter på programmet.

Et alternativt Norge

Generalsekretær Sturla Stålsett la sitt innlegg sterk vekt på at fattigdom i Norge ikke bare handler om lite penger, men opplevelsen av å være utenfor: – Fattigdom er også et mentalt og følelsmessig problem, sa generalsekretæren og oppfordret til et bredt samarbeid som også utvikler sosial inkludering. Han kom også med politiske utfordringer i sitt innlegg om alternativer til fattigdom:

Egnet bolig til alle, et arbeidsliv med plass til flere, nok penger å leve av høyere sosialsatser. Generalsekretæren fikk applaus da han foreslo å bruke dokumentavgift ved boligsalg til sosial boligbygging. Slik bompenger brukes til veibygging.

Øverst på dagsorden?

Barne- likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken sa i sitt innlegg at fattigdomssaken «trenger å være på toppen av vår politiske dagsorden». Han erkjente at vi ikke makter å løse alle oppgaver i samfunnet, men at denne utfordringen må prioriteres. – Forebygging blant barn og unge er avgjørende for hvor godt samfunnet kan bli. Oljen er ikke vår viktigste ressurs, det er det menneskene som er, sa barneministeren, og roste de frivillige organisasjonene: – Deres utålmodighet og politiske korrekktiv er avgjørende i kampen mot fattigdom, sa statsråden.

Tekst: Per Frogner | **Foto:** Atle Briseid

Nekter å bli oversett

Simone Larsen vet hva det vil si å være oversett. Sammen med D'Sound-makker Jonny Sjo har hun skrevet Kirkens Bymisjons kampanjelåt «Unseen».

« Det krever energi å se andre.
Det er lettere å overse enn å se.»

Vokalisten og låtskriveren sitter på en kafé i Oslo sentrum, ikke langt fra hotellet der hun en gang jobbet som stuepike tidlig på 90-tallet. Hun husker godt stillheten i korridorene, alle menneskene som gikk forbi henne mens de så ned eller bort.

– Det verste med jobben var ikke å vaske andres dritt, men alle folkene som latet som om de ikke så meg hver eneste dag. Det er den ensomste jobben jeg har hatt, sier hun.

Så liten følte hun seg at minnet om den amerikanske musikeren som smilte til henne og sa «how are you doing today?», virkelig har brent seg fast.

– Da tenkte jeg på alle årene jeg selv har gått og oversett tiggere på gaten. Derfor har jeg i det siste gjort et poeng av å smile og se dem inn i øynene. Kanskje bryr de seg ikke om det, men jeg vet med meg selv at jeg har sett dem, sier hun.

Å se forplikter

Opplevelsene fra de ensomme arbeidsdagene ga inspirasjon til Kirkens Bymisjons julelåt »Unseen», som hun har skrevet sammen med D'Sound-makker Jonny Sjo og spilt inn sammen med Anneli Drecker.

– Det krever energi å se andre. Det er lettere å overse enn å se, kanskje fordi det å se andre mennesker forplikter. Men noen ganger er det nok å vise med øynene at du ser. Det er en liten ting å gjøre, men det betyr forskjellen mellom respekt og «disrespect», sier hun.

Larsen, som de siste månedene har hatt stor suksess som låtskriver for blant andre Donkeyboy og Bjørn Johan Muri, blir stadig mer engasjert. Dette er et tema hun har tenkt på i mange år.

– Hvis du ganger den følelsen jeg hadde som stuepike med «ørten», får du kanskje den følelsen som folk på gata har, sier hun.

Kirkens
Bymisjons
OVER-Z-
kampanje
2010

Nektet å bli oversett

Simone Larsen er egentlig av typen som nekter å bli oversett. Da hun som åtteåring flyttet fra Tyskland til Volda, lot hun seg ikke innordne av norsk jantelov, til tross for at ungene kalte henne skjellsord som «mini-Hitler» og «tyskerfaen».

– Jeg var veldig selvpoptatt og selvhøytidelig som barn. Det verste jeg visste var å bli oversett. Jeg gjorde mye ut av meg. I og med at jeg fikk barndommen min oppstykket, måtte jeg vel definere meg selv på nytt i et nytt samfunn. Men jeg har et evig oppgjør med meg selv om hvordan jeg var i barndommen, sier hun.

At de andre barna ga henne stygge kallenavn, lot hun seg ikke kve av.

– Jeg ble selvfølgelig provosert, men jeg nekter å være ydmyk og stille. Jeg ville bare bli elsket og sett, sier hun.

Til tross for en selvuttalt ekshibisjonisme i oppveksten og et stort ønske om å bli sett og verdsatt, har Simone i flere sammenhenger fortalt om en sviktende selvtillit, om følelsen av aldri å være bra nok, uansett hva hun oppnådde.

– Jeg har brukt veldig mye energi på å se meg selv gjennom andres øyne. Det er slitsomt, sier hun.

I det siste har hun klart å gi slipp på selvpoptattheten. Hun tror selv det har sammenheng med at hun har giftet seg og fått barn.

– Når jeg gir slipp, ser jeg at jeg faktisk er ganske kul. I alle fall i mine egne øyne. Det er en befrielse, sier hun.

Å se er å sette grenser

Da datteren kom til verden for tre år siden, satt det i gang nye tanker om å se andre mennesker.

– Når du ser et barn, gir du det grenser og et rom å holde seg innenfor. Det gir barnet trygghet. Unge mennesker som ikke har fått grenser, føler kanskje at de heller ikke blir passet på, sier hun.

Med biologisk far fra Tyrkia, tysk mor og norsk stefar har hun selv kjent på følelsen av ikke å ha fotfeste i noe land. I mange år følte hun at hun aldri ble helt norsk. Norsk kulturarv, som Torbjørn Egners viser eller kjente barne-tv-serier, måtte hun tilegne seg i voksenalder.

– Jeg føler at jeg har en internasjonal sjel. Det ser jeg på som en bra ting, for samfunnet blir jo mer og mer internasjonalt. Dessuten er det norske også i forandring. Min bak-

D'Sound har skrevet Kirkens Bymisjons kampanjelåt «Unseen». Simone Larsen og Anneli Drecker synger sammen på sangen.

grunn gjør det lettere for meg å akseptere andre kulturer. Dessuten tenker jeg ofte: «hvorfor skal vår måte å leve på være den beste?».

Gråt under fremførelsen

Å skrive årets julelåt «Unseen» er ikke første gang Simone bidrar i bymisjonssammenheng. Hun har tidligere sunget på Kirkens Bymisjons hiv-senter Aksepts hagekonsert, og har også opptrådt på interne konserter for brukerne på senteret. Den siste konserten ble en sterk opplevelse. Mens hun fremførte en nyskrevet sang, la hun merke til at en av brukerne satt og gråt.

– Da begynte jeg også å gråte. Det ble etter hvert umulig å avslutte låta. Det viste seg at brukeren hadde forsøkt å slutte med heroin, men mislyktes. Dessuten var han blitt dumpet av kjæresten. Han tolket sangteksten inn i sitt liv. Det var en veldig spesiell opplevelse, sier hun.

Hun tenker tilbake på sist gang hun skrev en sang til inntekt for et ideelt formål. Det var under Live Aid-bølgen i 1984. Simone var 14 år og vokalist i bandet «Überhaupt-nicht».

– Sangen het «Hey you» og ble fremført på Valldalen Live Aid foran fem betalende tilskuere, sier hun og ler.

Tekst: Atle Briseid | **Foto:** Torstein Ihle

Da Elvis kysset Ragnhild...

Ragnhild fikk oppfylt sin ungpikes drøm – å få et kyss av selveste Elvis.

De eldre damene rødmet som ungpiker da Kjell Elvis Bjørnstad rocket en fullstappet kafé i Vålerengen bo- og servicesenter. Konserten var en del av Oslo Kommunes kultursatsing på eldresektoren, og eldrebyråd og elvis-fan Sylvi Listhaug kunne fornøyd konstatere at de fem ekstra millionene som kommunen har satt av til kulturtiltak, virkelig gir valuta for pengene.

– Det var en stor opplevelse å få oppleve på mine eldre dager. Veldig romantisk, sa en opprømt Ragnhild etter konserten.

Tekst og foto: Atle Briseid

Kjell Elvis Bjørnstad sjarmerte mange eldre damer på Vålerengen bo- og servicesenter.

Lagde bacalao til rusavhengige

I mars holdt journalist og forfatter Jahn Otto Johansen et foredrag for Kirkens Bymisjon om sigøynere. Nylig var han tilbake for å tilberede bacalao til gjestene på Møtestedet.

Den tidligere NRK-journalisten har skrevet bøker om både klippfisk og sigøynere, og har blant annet vunnet «kokebøkenes Oscar» for sin bok om klippfisk. Kvaliteten og smaken på middagen var det derfor ingen ting å si på.

– Bacalao er det beste jeg kan servere, og bare det beste er godt nok for disse gjestene, sier han.

Behandler romfolk dårlig

Møtestedet er Kirkens Bymisjons kafé for personer fra gatemiljøet i Oslo. I den siste tiden har stadig flere rom-folk funnet veien dit. Det gir en ekstra dimensjon til middagen for Johansen, som i mange år har vært opptatt av folkegruppens rettigheter og historie. – Den behandlingen hele Europa gir sigøynere er anti-humanistisk, ofte hjelpeløs

Bacalao er det beste jeg kan servere, og bare det beste er godt nok for disse gjestene, sier Jahn Otto Johansen.

og dypest sett ukristelig, sier han, og legger til:

– Jeg har ingen illusjoner om sigøynerne. Noen, men langt fra alle, driver med småkriminalitet og kan være en plage for andre. Men de er for småpoteter å regne i forhold til storkriminaliteten.

Inspirert av bymisjonsledere

Ideen til middagen fikk Johansen da han holdt et foredrag for Bymisjonens ledere i vår. Han ble så inspirert at han på

direkten lovte å lage middag til gjestene på Møtestedet.

– Det var en usedvanlig inspirerende forsamling av engasjerte mennesker som har valgt å jobbe for Kirkens Bymisjon til tross for at de kunne hatt langt mer lukrative jobber andre steder. Den inspirasjonen ville jeg gjengjelde, sier han.

Tekst og foto: Atle Briseid

– Mer håp og endring enn før i rusbehandlingen

Rusbehandlingsarbeidet er mer krevende enn før, men inneholder mer håp og endring for den enkelte pasient, mener Solveig Lie, som i 25 år har arbeidet ved samme institusjon i Kirkens Bymisjon. De siste 14 som leder ved Origosenteret.

– Jeg elsker det, sier Solveig etter 25 år på samme sted. Hun snakker om hverdagen ved Origosenteret der unge rusmiddelavhengige med en ofte kaotisk hverdag møter en institusjon med orden, forventninger og samarbeid.

– De er helter, mange av de som kommer hit. De jobber hardt med saker fra tidligere i livet, får utsyn og kommer med innspill. Vi legger opp planer sammen med den enkelte av dem. Målet er at de skal få lyst og mulighet til å mestre, og komme videre.

– *Hvorfor er du blitt så lenge på samme sted i rusomsorgen?*

– Jeg tror det er fordi jeg er sosialt engasjert og opplever Kirkens Bymisjon som en kreativ og god arbeidsgiver. Det er godt å få være med å tilby verdier og håp til folk som ikke har stått først i køen for å få hjelp.

Fra vern hjem til behandling

Da Solveig Lie startet som sykepleier ved institusjonen som ligger i Svinndal i Østfold, var den et vernehjem for godt voksne med alkoholavhengighet.

– Det var mer tid til omsorg og samvær den gangen, men behandlingstilbudet til de unge som nå er pasienter ved Origosenteret er langt bedre, sier

Solveig Lie elsker samarbeidet med unge mennesker som jobber med å mestre utfordringen med rusavhengighet.

Solveig. – Nå har vi en helt annen forventning til hva den enkelte kan klare. Det er et styrt opplegg med formaliteter og planer, og høyere tempo enn før. Men det er mer energi, håp og engasjement både fra pasienter og ansatte.

Solveig Lie kan fortelle om en spennende overgang fra alkoholomsorg til rusbehandling for narkotika-avhengige i 1988. Mange i bygda fryktet den nye brukergruppa, angsten rundt hiv-AIDS var betydelig og det ble protestaksjoner og politisk debatt. Med årene har protestene snudd til tilfredshet med et viktig arbeid, og den lille bygda er mer nysgjerrig på virksomheten og stolt av den store institusjonen.

Tviler på konkurranse

Den erfarne rusbehandlingslederen mener jakten på sammenhengende tjenester er den største utfordringen på feltet nå. – Jeg tror ikke konkurranseutsetting av korte kontrakter tjener oppdraget i lengden. Jeg redd vi er ferd med å administrere pasienter i stedet for å behandle, sier Solveig Lie.

Tekst og foto: Per Frogner

Cowboy-tur i høstsol

Sola bryter gjennom skydekket i Brumunddal. Et koppel av hester og ryttere setter kursen mot skauen i ulendt terreng. For gjengen fra rusinstitusjonen Veslelien er torsdagens ridekurs ukas store lyspunkt.

FOTOREPORTASJEN

Tid for en rast, både for rytter og hest.

En flott høstdag i det brumunddalske lavfjellet. Her passerer følget rutas høyeste punkt.

Tine steller hesten Katla etter endt ridetur.

Hestene Frøya, Appa, Silkemay, Mini og Prinsen kan veien og går fint i rekke gjennom vakker høstnatur. Etter en time kommer følget fram til gapahuken som er det faste stoppestedet for alle Tor Even Evensens rideturer i skogen øst for Brumunddal.

– Jeg hadde behov for å gjøre noe annet enn å bare sitte på «Lia». Det har dette hjulpet gjennom en kjip periode. Noe av grunnen til at jeg fremdeles er på Veslelien er nettopp disse dagene med hesteriding og turene ut i naturen, sier Trond.

Hestene blir tjoret, og gjengen samler seg rundt bålet. Termosen kommer fram og på en gigantisk steikepanne diskker Tor Even opp med ekte cowboymat på bålet; egg, bønner og bacon. Stemningen er på topp.

– Det er helt klart høydepunktet i uka. Jeg ble smitta allerede fra første ridetur. Etter det har jeg vært med hver uke. Nå føler jeg virkelig at jeg er ferd med å få dreisen på det,

sier Sigbjørn, som har vært på Veslelien i snart et år.

– Det handler om mestring

Dette er femte året at Evensen tilbyr ridekurs for beboerne på rusbehandlingsinstitusjonen.

– Like viktig som det å være ute tur, er det å lære håndtere en hest og alt som er rundt det. Det handler om mestring. Det er mange som kommer hit som aldri har opplevd å klare noe som helst. Her opplever jeg at noen får så fin kontakt med disse dyra at en aldri skulle trodd at de har drevet med noe annet. Plutselig er det bare noe som stemmer. Sånn er det med dyr, det er levende vesener. De ti hestene vi har med oss her, er ti forskjellige individer, akkurat som oss, sier han.

I løpet av vinteren ser han hvem som har håndlag med hestene. De får da tilbud om en tre dages ridetur i fjellet i Heidal.

– Det er en tur som er mer krevende, og det nytter ikke å snu, selv om man ikke føler at man mestrer det. Da er det bare å gjennomføre, sier cowboyen fra Brumunddal.

Rir inn i solnedgangen

Det lakker mot kveld, og en sliten førstegangscowboy med kamera i salveska rir inn i solnedgangen. Jeg føler at min «snevre gange» nå har fått en mer hjulbeint og romslig innstilling til verden rundt meg. Jeg føler meg takknemlig for en dag med nye, gode venner. Det har gitt meg nye tanker. På tide å sale om hestene...

Tekst og foto: Torstein Ihle

« Jeg mener det er en menneskerett
å kunne forsøke å gjøre livet sitt bedre. »

En å snakke med

Mange papirløse migranter sliter med depresjon. Hos psykolog Akiah Berg får de snakket om sine problemer.

Psykiske plager utgjør 1/4 av alle henvendelsene til Helseneteret for papirløse migranter. Psykolog Akiah Berg har derfor nok å gjøre når hun en gang i måneden jobber som frivillig på senteret. Om kvelden går det ofte i ett fra hun kommer til hun går.

– Til og med den første dagen senteret åpnet, var det nok å gjøre. Og legene har det nok enda mer travelt enn meg, sier hun.

De fleste som oppsøker helsesenteret på grunn av psykiske plager, strever med depresjon som bunner i en svært vanskelig livssituasjon.

– De har ikke kontroll over eget liv. De føler seg hjelpeløse, og mange mangler håp. Det fører ofte til apati og tristhet. Dessuten er mange redde for å bli deportert, sier hun.

I samtaler med Berg får de luftet sine frustrasjoner. De forteller om en hverdag som består av å flytte rundt fra sofa til sofa, med lite eller ingen penger. De får mat av venner, eller tar småjobber for å overleve.

– Ofte møter jeg folk som bare trenger å snakke, få informasjon eller lære om sine egne symptomer, sier hun.

Kan ikke henvise

Til daglig jobber Berg med en doktorgradsavhandling om psykisk helse blant innvandrere. Hun karakteriserer arbeidet på helsesenteret som mer faglig utfordrende enn ellers fordi hun har liten mulighet til å henvise til andre instanser, og fordi en konsultasjon ofte innebærer bruk av tolk.

– Det føles mer håpløst. Å samtale er viktig og nyttig, men det oppleves som vanskelig at vi ikke kan samarbeide med for eksempel NAV, sier hun.

Berg har vært opptatt av psykisk helse blant innvandrere i flere år. Derfor sto hun parat da Kirkens Bymisjon og Røde Kors søkte etter frivillige for halvannet år siden.

– Jeg satt egentlig bare og ventet på at et slikt senter skulle åpne i Norge. Jeg har vært opptatt av psykisk helse blant asylsøkere og innvandrere siden studietiden. Derfor tenkte jeg med en gang: dette vil jeg være med på!

Blir ydmyk

– Hva får du igjen for å bruke fritiden din på dette arbeidet?

— Jeg synes jeg gjør noe viktig, og blir ydmyk av det.

– Hva synes du om behandlingen av papirløse migranter i Norge?

– Jeg mener det er en menneskerett å kunne forsøke å gjøre livet sitt bedre. Dessuten bør alle ha rett til helsehjelp, slik at man er i stand til å håndtere hverdagen og eventuelt kunne reise videre, sier hun og fortsetter:

– Mange har ventet så lenge på å få vurdert sin asylsøknad at de har bygd seg et liv i Norge. Derfor mener jeg at de bør få bli i landet. I tillegg er det mange som er ureturnerbare på grunn av vanskelige forhold i hjemlandet. De bør få amnesti, sier hun.

Berg vil gjerne fortsette å jobbe frivillig på helsesenteret. – Jeg har lyst til å følge med videre og se hvor dette går, sier hun.

Tekst og foto: Atle Briseid

FAKTA OM HELSESENTERET:

- Tilbyr akutt helsehjelp til papirløse migranter.
- Har hatt 380 ulike pasienter og over 1000 konsultasjoner i løpet av det første året.
- 40 prosent av pasientene er kvinner.
- Personer med 45 ulike nasjonaliteter har oppsøkt senteret.
- Psykisk helse, fordøyelsesproblemer og ledd/muskel/skjelettsmerter er de vanligste årsakene.
- Er bemannet med frivillig helsepersonell: leger, fysioterapeuter, psykologer, sykepleiere og psykiatere.
- Drives og finansieres av Kirkens Bymisjon og Røde Kors.

Mange av pasientene Akiah Berg møter på Helseneteret for papirløse migranter har tydelige tegn på depresjon. – De føler seg hjelpeløse, og mange mangler håp, sier hun.

Asta Busingye Lydersen

I gjestespalten "ÆresOrd" møter du en fast gruppe skribenter som gir oss tanker og innspill fra egen erfaring og bakgrunn. Gjestekvartetten som veksler mellom å ta ordet er Ingeborg Gjørum, Jan Christian Nielsen, Arne Berggren og Asta Busingye Lydersen.

Asta Busingye Lydersen er skuespiller i artistkollektivet Queendom og nestleder i Norsk Kulturråd.

Hverdag

Jeg vil slå et slag for hverdagen. Hverdagen er undervurdert. Livet består jo av flest hverdager, likevel er det få som legger merke til den. Vi dyrker heller de sjeldne øyeblikkene, de få gyldne dagene hvor ekstasen, latteren eller lykken gjorde en plutselig gjesteopptreden – før vi etter kort tid ble dysset tilbake til hverdagens sedvanlige, grå tralt. Det er utrolig hvor mye hverdag det finnes. Hverdagen er overalt, i alle land, og til alle tider. Ingen slipper unna.

I Norge har vi regntung asfalt og sakte bilkøer. Vi har vekkerklokker, hastefrokoster, nyheter og tannpuss. Vi har trøtte ansikter bak raslende aviser, lange jobb-møter og korte lunsjpauser. Vi har matpakker med svett ost, stram traktekaffe og stive skuldre. Norsk hverdag består av barnevogner og handlevogner, årlige dugnader og utsatt husvask. Vi går tur med hunden, vi lager middag og vi elsker våre nærmeste like åndsfraværende som vi elsker oss selv.

Hverdagen er alle de dagene som ligner på hverandre – og dem er det mange av. Det er derfor vi ikke husker dem. Vi har dager som går i ett, dager hvor ingenting spesielt skjer, og dager vi helst skulle vært foruten.

Jeg ser på hverdagen som en trofast, men anonym venn. Hun som alltid er der, men som ingen legger helt merke til. Hun kjedelige som aldri blir budt opp til dans. Hennes man har som tidsfordriv mens man egentlig drømmer om en annen: «Når jeg bare er ferdig med eksamen, når bare ferien kommer, når ungene blir voksne, når jeg blir pensjonist - da skal jeg...» I mellomtiden må søpla kastes og regninger betales. Til hverdags tenker mange derfor minst mulig på det de egentlig holder på med. Jeg vet godt hvordan det er. Jeg holdt på sånn i mange år. Man drømmer seg tilbake til et deilig sommereventyr,

eller fremover til neste frihelg. Man tenker på alt man skal gjøre når det ikke er hverdag.

Det er som John Lennon sa: «Livet er det som skjer med deg mens du er travelt opptatt med å legge andre planer.» Men hverdagen er faktisk ikke så ille som sitt rykte. Det gjelder å få med seg den moroa man kan – og jo lavere du legger lista, jo gøyere blir det. Jeg er for eksempel utrolig glad i oppvaskmaskinen min og blir lykkelig hver dag jeg trykker på startknappen.

I denne sammenhengen må jeg si at jeg ofte synes synd på Vårherre. Han har sannelig ikke mye til hverdag å snakke om. Der oppe går nemlig alarmen i ett sett: Det er den humanitære katastrofen i Kongo, krigen i Afghanistan, samt

E-coli, kreft, fedmeepidemi og global oppvarming. Nå står dessuten jula for døra. Han kan ikke tillate seg å drømme seg bort et lite sekund en gang, for da går verden virkelig av hengslene: Det kunne jo for eksempel hende hans bror Allah tok over styringa.

På den annen side trenger ikke Vårherre å bekymre seg om oppvasken. Den har han delegert til oss. Så mens han styrer de store verdensbegivenhetene, så får vi ta vare på de små hverdagsgledene vi har.

Det er jo det som er livet vårt.

Tekst: Asta Busingye Lydersen | Illustrasjon: Anne Kari Ødegård

Familiehuset Nanna-Marie åpnet

En ny epoke i FORUS – Kirkens Bymisjons senter for barn, unge og familier startet i oktober. Da ble Familiehuset Nanna-Marie åpnet på Nordstrand.

Familiehuset er organisert med boliger for opp til 10 familier. Beboerne vil være innsøkt av sosialtjenesten og barnevernet, der det er bekymring for barnets situasjon og behov for foreldrestøtte. Huset vil være døgnbemannet med sosialfaglig personale.

– Familiehuset skal være et sted der familier opplever å bli trodd og støttet, få forslag til tiltak og oppleve fleksibilitet, sa områdeleder Heidi Brynhildsen da tiltaket åpnet.

FORUS-leder Johnny Ritlef overrekker et bilde til leder av det nye tiltaket, Heidi Brynhildsen.

Ber om opphold for papirløse med lang botid

Kirkens Bymisjon og 24 andre organisasjoner ber justisminister Knut Storberget om å regularisere oppholdet til papirløse med lang botid i Norge.

I brevet til Storberget slås det fast at mennesker som har oppholdt seg i Norge over lengre tid, på ett eller annet tidspunkt må innvilges lovlig opphold.

Brevet peker særlig på at barns beste må ha forrang foran innvandringspolitiske hensyn. Videre må det være en grense for hvor lenge mennesker kan oppholde seg ulovlig i Norge, uansett alder.

Les hele brevet på www.bymisjon.no/rapporteroghoringer

Lys i Mørket 2010

Kirkens Bymisjons årlige juleaksjon består av en lang rekke arrangementer. Her er en liste over alt som skjer før, under og etter julaften.

Søndag 28. november kl 14
Adventkonsert i Gamle Logen

Søndag 28. november kl 14-19
Julebasar i Tøyenkirken til inntekt for et prosjekt i Nepal som gir kvinner arbeid og utdanning som alternativ til prostitusjon. Smykker som kvinnene har produsert selges til inntekt for prosjektet.

Torsdag 2. desember kl 7-17
Aksjonsdag: OVER-Z på Oslo S. Kirkens Bymisjon skaper julestemning i ventehallen med musikk, underholdning og utdeling av Brosteinpris. Det blir servert kaffe og klementiner til de reisende.

Fredag 3. desember kl 18.30
Gjestebudet i Bymisjonsenteret. Julemiddag for personer fra rus- og gatemiljøet i Oslo.

Søndag 5. desember kl 14
Adventkonsert i Gamle Logen
Billettbestilling på tlf. 22 33 22 66 (Gamle Logen) eller 815 33 133 (Billettserice)

Mandag 13. desember kl 17-18
Luciatog gjennom sentrum.
Oppmøte ved Oslo Domkirke 16.45. Ved ankomst Jernbanetorget åpnes Betlehemsstallen.

Mandag 13. desember kl 19
Julekonsert i Kulturkirken Jakob. Telenor gir en konsert til Kirkens Bymisjons brukere,

frivillige og ansatte.
Med blant andre Helene Bøksle (vokal), Kjetil Bjerkestrand (keyboard/kapellmester) og Mathias Eick (bass/trompet).

Mandag 13. desember – torsdag 23. desember
Betlehemsstallen på Jernbanetorget
åpner 13. desember kl. 17.30. Stallen er åpen kl. 12-18 hver dag, 14-18 på søndag.

Torsdag 23. desember kl. 17
Gategudstjeneste
ved stallen på Jernbanetorget med nattverd.

Torsdag 24. desember kl. 17-21
Julaftenfeiring for familier og ensomme. I Bymisjonsenteret i Tøyenkirken. Påmelding til Bymisjonsenteret tlf: 22 66 67 80.

Torsdag 24. desember kl 16.30-21.30
Julaftenfeiring i Trefoldighet kirke. Ingen påmelding.

Tirsdag 28. desember kl 14-17
Romjuls kro i Tøyenkirken, med servering av deilig julemat. Gratis.

Onsdag 29. desember kl 17.00-20.45
Messe med suppemåltid i Tøyenkirken.

Torsdag 30. desember kl. 14-17
Romjuls kro i Tøyenkirken, med servering av deilig julemat. Gratis.

Fredag 31. desember kl 17-21
Nyttårsarrangement
med god mat og program. Påmelding til Bymisjonsenteret.

Nadheim fikk gave av The Body Shop

Nadheim – senter for kvinner og menn med prostitusjonserfaring har mottatt en gave på 50 000 kroner fra The Body Shop, i forbindelse med butikkjedens kampanje mot menneskehandel.

I alle Body Shops butikker har kundene i høst blitt møtt av en kampanje mot menneskehandel. Ansatte fra Nadheim deltok på lanseringen av kampanjen på Litteraturhuset i oktober, og det var i denne forbindelse at The Body Shop Norge overrakte gaven på 50 000 kroner. Pengene skal brukes til aktiviteter og kurs for ofre for menneskehandel.

Nadheim har også innledet et samarbeid med The Body Shop i forhold til praksisplasser, kurs og deres kampanje mot menneskehandel.

Kontakt oss...

MARKEDSAVDELINGEN

Ønsker du å støtte arbeidet vårt, eller er du allerede giver og vil gjøre endringer? Ta kontakt med oss i markedsavdelingen på telefon **02005** eller e-post firmapost@bymisjon.no

Du kan også ta kontakt med oss direkte:

Anne Gundersby Djup
Markedskonsulent
Anne.Gundersby.Djup@bymisjon.no
Dir.: 22 36 55 21
Mob.: 99 55 55 01

Hans Jacob Torkildsen
Markedssjef
Hans.Jacob.Torkildsen@bymisjon.no
Dir.: 22 36 55 32
Mob.: 92 69 59 08

Henning Høiner
Næringslivskonsulent
Henning.Hoiner@bymisjon.no
Dir.: 22 36 55 35
Mob.: 91 83 20 99

Ragnild Hærem Østmo
Næringslivskonsulent
Ragnild.Ostmo@bymisjon.no
Dir.: 22 36 55 29
Mob.: 97 05 79 05
Ragnild arbeider med samfunnskontakt og samarbeidsavtaler med næringslivet.

Michael Hansen
Markedskonsulent
Michael.Hansen@bymisjon.no
Dir.: 22 36 55 11

Svarskjema «BYMISJON»

Jeg ønsker å bli **FAST GIVER** med kr:

Hver(t): måned kvartal halvår år

Jeg vil betale med: AvtaleGiro PostGiro

Navn:

Adresse:

Postnr.: Poststed:

Personnummer (11 siffer):

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Kontonummer (må fylles ut ved AvtaleGiro):

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Dato:

Signatur (må fylles ut):

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Beløpsgrense kr:

(angir rammen for hvor mye du senere kan øke ditt gavebeløp uten å fylle ut ny fullmakt med signatur).

Jeg vil registrere min e-postadresse for å motta takkebrev på e-post:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Jeg ønsker informasjon om:

Kirkens Bymisjon

Fast givertjeneste

Annet:

Jeg vil reservere meg mot å motta takkebrev

Jeg ønsker ikke lenger bladet tilsendt

Jeg vil gjerne bli frivillig i Kirkens Bymisjon

Gaver til Kirkens Bymisjon gir rett til skattefradrag. Ring inn fødselsnr. på **02005** eller les mer på www.bymisjon.no

KID-nummer: (Fylles ut av Kirkens Bymisjon)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Mottakers kontonummer: 7011 05 18593

Porto er betalt

Kirkens Bymisjon

Svarsending 1012
0090 Oslo

SE BARN-plakaten

SE BARN

– spør og lytt, vis interesse

SE OM IGJEN

– barn som strever har også styrke og ferdigheter

SE BARN NÅR DE LYKKES

– ta dem «på fersken» i å gjøre noe bra

SE OG BRY DEG

– du kan være den eneste

SE SAMMEN

– i nærmiljøet kan flere være en støtte for barn

Se barn-plakaten er laget i forbindelse med Kirkens Bymisjons kampanje OVER-Z, til inntekt for arbeidet for vanskeligstilte barn og unge.

Foto: Torstein Ihle

